

paalideligt Grundlag som Indtægter af Brugen af Jord og Naturalyhjælper. Jeg kan derfor ikke skjønne, at der er nogen Beviskraft i denne Henviisning til, at disse Indtægter betragtes som fast Gage ved Pensionsberegning. Naar endelig det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) har sagt, at Grunden, hvorfor Naturalyhjælper ere undtagne fra Regl'n om Sædtillæg i den almindelige Pønningsslov, ikke er tilstede her, saa troer jeg, at han i denne Henseende tager feil. Jeg tilfod mig allerede ved anden Behandling at paavise, at det vistnok for de fleste af de nuværende Embedsmænd vilde være en ikke saa ringe Fordeel at faae disse Hjælper beregnede efter Gjennemsnittet af de sidste ti Aars Indtægt, og jeg anseer det for givet, at de allerfleste af disse Embedsmænd have faaet deres Gager beregnede efter en Afkord, som har ligget meget længere tilbage i Tiden. Hvor Embedsjorden har nogen Betydning, vil det almindeligviis være Tilfældet, at deres Formænd have afkrævet den bort for deres Embedstid, og altsaa vil den Forudsætning, der ligger til Grund for Beregningen af de sidste 10 Aars Gjennemsnitsindtægt, ligge længere tilbage, end man antager. Jeg skal give de ærede Rigsdagsmænd et temmelig slaaende Exempel paa dette, og navnlig med Hensyn til et af de Embeder, der ere Gjenstand for Uendringssforslaget under Nr. 6, nemlig Embedet som Borgermester og Auktionsdirektør i Randers, hvis Hjemmeindtægt er beregnet til 2,548 Rd. Naar man imidlertid seer efter, hvoraf denne bestaaer, vil man finde et Beløb af 456 Rd., som ikke udkommer ved Brug af Jord, men derimod bestaaer af disse magistralle Indtægter, som Udvalget ikke forlanger, at der skal gjøres Afdrag for, idet man erkjender, at man ved Behandlingen af disse Spørgsmaal i 1860 var enig om, at de ikke kunde betragtes som Sportler og altsaa ikke falde ind under den almindelige Pønningsslovs § 3. Trække vi disse 456 Rd. fra, saa bliver det Afdrag for Jord, som han skal lide i sin Gage, omtrent 2,050 Rd., og seer man hen til, hvad denne Indtægt af Jord

har givet, vil man see, at den mindste Indtægt har været 2,055 Rd., og den højeste, nemlig i Aarene 1855 til 1860, 3,701 Rd., saaledes at Gjennemsnittet er 2,756 Rd., medens det kun er beregnet ham til omtrent 2,000 Rd. Jeg skal altsaa formene, at denne Mand har idetmindste det dobbelte Sædtillæg ved at have sin Jord, imod hvad han vilde have ved fast Gage, og jeg spørger, om det ikke vilde være Uret imod de Embedsmænd, der alene ere lønede med fast Gage, om disse Mænd, foruden den Fordeel, de have af Jord, tillige skulde have Sædtillæg.

Justitsministeren: Allerede under Sagens anden Behandling fremdrog den ærede Ordfører, at der i Udkastet til den juridiske Pønningsslov var blevet henviist ikke til Loven af 31te Marts 1860 § 5, men derimod til Loven af 19de Februar 1861, det vil sige til det Udkast, der da blev forelagt. Man er ved at henvise til det da forelagte Udkast og til den paagjældende Paragraf deri gaaet ud fra en bestemt Forudsætning om, at det, hvorom der var Tale, var Sædtillæg af hele Pønningen, og behøves der noget Bevis for dette, saa ligger det i det enkelte Punkt, jeg skal fremhæve, og som jeg allerede omtalte før, at man ved at opgive det Beløb, der vilde komme til at medgaae til Sædtillæg, tog Hensyn til samtlige Indtægter og derfor fik en Sum af 27,000 Rd. Var man ikke gaaet ud fra dette, men derimod fra, at der kunde være Spørgsmaal om kun at give Sædtillæg af endeel af Indtægterne for forskjellige Embeders Vedkommende, kunde man ikke være kommen til dette Resultat, og saaledes er den opgivne Talstørrelse et i sig selv uforkasteligt Bevis for, hvad der fra Regjeringens Side har været Hensigten. Hvad der fra Rigsdagens Side under Forhandlingerne har været antaget, er af en foregaaende Taler saa omstændeligt fremstillet, at jeg ikke skal indlade mig videre derpaa. Den ærede Ordfører har med Hensyn til det efter min Mening særdeles slaaende Bevis, som jeg har hentet fra § 2 om Pensionsberegningen, be-